

Deze dag gaan we naar het district Chamcar Leu. We draaien het vandaag om en beginnen met bezoeken aan mensen in de dorpen. Vanmiddag na de lunch volgt het overleg met vrijwilligers. We brengen als eerste een bezoek aan een opa en oma met drie weeskinderen. De vader leeft al jaren niet meer en in juni 2017 is moeder ook overleden. De kinderen worden nu verzorgd door de grootouders. Omdat opa en oma zelf geen huis hebben, slapen ze in een huis van familie, de weeskinderen slapen achter het huis onder een afdak. Om toch nog wat geld te verdienen verkoopt oma zelfgebakken koekjes. De weeskinderen

krijgen hulp van Spien in de vorm van rijst, ook de pleegouders krijgen wat rijst omdat ze de kinderen opvangen. Gelukkig gaan deze kinderen ook naar school. Er is een huis aangevraagd voor dit gezin maar helaas heeft deze familie geen eigen grond om een huis op te bouwen. Spien zal nader onderzoeken of het mogelijk is een stukje grond te krijgen waar een huis op gebouwd kan worden

zodat de kinderen niet buiten hoeven te slapen. Daarna brengen we een bezoek aan twee verschillende families die in één huis wonen met een scheidingswand ertussen. In het ene deel wonen twee vrouwen die geen familie van elkaar zijn maar elkaar al heel lang kennen. De jongste

vrouw (67 jaar) heeft drie jaar geleden een ongeluk gehad waarbij ze onder een motorfiets kwam. Ze kan niet meer lopen en wordt verzorgd door de oudere vrouw. Ze heeft een rolstoel gekregen van de overheid zodat ze naar de markt kan gaan om te bedelen. Ze heeft veel pijn maar geen medicijnen. Dr. Sun heeft haar verwezen naar de Health Center, een klein medisch centrum waar ze misschien pijnstillers kan krijgen. Ze moet dat zelf halen zodat de medewerkers haar kunnen zien en ze in beeld is bij dit health center.

Het achterste (kleinste) deel wordt bewoond door een moeder met vijf zonen. Haar man was gehandicapt en omdat hij niet kon werken, ging naar de markt om te bedelen. Hij is helaas nooit weer thuisgekomen. Tijdens ons bezoek waren er drie kinderen alleen thuis, moeder was aan het werk en de andere kinderen naar school.

Voor deze beide families is er ook een nieuw huis aangevraagd maar ook zij hebben geen eigen grond. Spien zal kijken hoe deze families toch geholpen kunnen worden.

Het volgende bezoek is aan een opa met zeven kleinkinderen. Dit gezin is al enige jaren in zorg bij Spien. Vorig jaar heeft deze familie een Spien-huis gekregen en ook is er toen een groentetuintje aangelegd. De vrijwilliger komt regelmatig rijst brengen omdat de opa geen werk heeft en voor 7 weeskinderen moet zorgen. Als we het terrein oplopen, schrikken we van de leefomstandigheden van deze familie. Er is veel rommel in en rond de woning. De groentetuin is niet meer terug te vinden. Opa loopt wat rond in erg vieze kleding en ook de kinderen die thuis zijn, zien er onverzorgd uit. Ondanks dat de vrijwilliger hem op allerlei manieren heeft geholpen, heeft opa zijn nieuwe huis en tuin verwaarloosd en zorgt hij ook niet goed voor de kinderen. De vrijwilliger van Spien zal hem duidelijk maken dat hij geen hulp meer krijgt van Spien als hij niet beter zijn best doet. Spien wil de allerarmsten helpen maar de mensen moeten ook zelf meewerken om hun leven weer op de rit te krijgen. Als we weer vertrekken, zijn we allemaal verdrietig en ook teleurgesteld. We hopen dat opa de boodschap begrijpt en zijn leven zal beteren, vooral voor de kinderen die aan zijn zorg zijn toevertrouwd. De vrijwilliger zal hen de komende tijd blijven bezoeken.

Tot slot mogen we kijken bij een gezin die vorig jaar ook een nieuw huis van Spien gekregen heeft. Zodra we het terrein betreden, zien we dat alles er goed verzorgd bij ligt. Er is een groentetuin aangelegd, er is een waterfilter en de kinderen zien er gezond en netjes uit. Een jongetje zit heerlijk kleine krabbetjes te eten en een baby ligt tevreden te slapen in een hangmatje. Dit gezin had ook geen eigen grond

maar een familielid heeft hen een stuk grond van haarzelf gegeven om op te wonen. We worden weer blij dat Spien hier heeft kunnen helpen. Dit gezin is dankbaar voor de hulp en werkt zelf mee aan een betere toekomst. Dit is duidelijk een succes. Gelukkig maar...

Als we nog even napraten en wat frisbees en ballen uitdelen, komen er plots uit alle hoeken en gaten kinderen tevoorschijn. Bertus laat even zien hoe het moet en dan rennen ze allemaal lachend achter hun frisbee aan. Hun dag is weer goed! En onze dag ook!

We gaan ook even kijken bij een school die 22 jaar geleden met hulp van Spien is gebouwd. In die tijd werd de bouw zelf gedaan door de lokale bevolking. Dat is helaas nu goed te zien. Alles ziet er erg verwaarloosd uit. Er zitten geen kozijnen meer in, die zijn geplunderd. De betonnen vloer is erg beschadigd. De school wordt nog steeds gebruikt. De vrijwilliger van deze buurt vraagt of Spien hulp kan bieden om de school op te knappen.

Als lunch krijgen we een bakje rijst met kip of varkensvlees met wat zoetzure groenten en zoute augurken. Als iedereen gegeten heeft, gaan alle vrijwilligers en de supervisor op de grond zitten. Wij mogen op stoelen (wel zo handig voor Nederlanders die niet gewend zijn op de hurken te zitten). De vrijwilligers bespreken met Frits en Beja wat er zoal speelt in dit district. Soms is het lastig om te selecteren wie wel of niet hulp krijgt van Spien. Gelukkig kunnen ze dit altijd bespreken met hun supervisor. Frits benadrukt dat de vrijwilligers enorm belangrijk zijn voor Spien. Zij zijn de ogen en oren van Spien.

Na de vergadering gaan we moe maar voldaan terug. Morgen weer een dag in het veld.

Woensdag 7 maart 2017

Na een goede nachtrust worden we opgehaald en gaan naar het district Kampong Cham en Kampong Siem. Dit zijn twee districten die dicht bij elkaar liggen. We gaan ze daarom op één dag bezoeken. We worden heel hartelijk ontvangen door de vrijwilligers die al staan te wachten bij een soort gemeentehuis waar we zullen vergaderen. Het zijn eigenlijk twee groepen, elk onder leiding van een supervisor. Er wordt weer veel besproken en de vrijwilligers willen ons graag meenemen om te laten zien hoe hoog de nood soms is bij mensen in hun dorp. Na een heerlijke lunch in de buitenlucht (37 graden) gaan we op pad.

We worden naar een naaiatelier gebracht waar een student een opleiding tot kleermaker heeft gevolgd en met succes afgerond. Deze jongen zat al in het wezen programma van Spien en Spien heeft ook zijn beroepsopleiding betaald. Hij kan niet alleen prachtige kleding maken maar ontwerpt ook zelf kleding. Men is erg tevreden over de student en hij werkt dan ook in het atelier. Van elk kledingstuk dat hij maakt, krijgt hij een deel van de opbrengst. Dat komt gemiddeld op zo'n 100 dollar per maand (ter vergelijking: in de fabriek zou hij iets meer verdienen maar leert hij geen beroep). Deze student draagt ook nog bij in het levensonderhoud van zijn oma. Hij was weeskind maar is door zijn oma grootgebracht en woont nog bij haar. Hij wil graag een eigen

bedrijfje beginnen maar heeft daarvoor een lening nodig. De vrijwilliger adviseert hem een goed plan te maken met inventarisatie van de te verwachten kosten. Daarna kan er een aanvraag voor een lening bij Spien ingediend worden. We vertellen dat we trots op hem zijn en wensen hem een hele goede toekomst. Graag zouden we zien dat er meer jongeren een beroepsopleiding zouden volgen zoals hij, in plaats van in de fabriek te gaan werken. Maar jongeren willen vaak direct geld verdienen, soms ook om bij te dragen in het levensonderhoud van hun familie. Helaas worden ze vaak na een aantal jaren ontslagen. Dan is het heel moeilijk om een baan te vinden omdat ze geen vak geleerd hebben. Jaarlijks wordt er een workshop gegeven voor alle jongeren die in het weesprogramma zitten. Ook arme jongeren zijn welkom en worden aangemoedigd een beroepsopleiding te volgen. Maar we kunnen ze niet dwingen, ze moeten het zelf doen.

We zien een oma met drie kleinkinderen van 2, 4 en 5 jaar. Oma bakt cakejes en gaat dan met de jongste op de fiets naar de markt om ze te verkopen. De twee andere kinderen blijven vaak alleen thuis. De Spien-vrijwilliger zal een aanvraag indienen om het huis te repareren. Dit gezin zal in beeld blijven bij Spien zodat de kinderen naar school kunnen gaan als ze 6 jaar oud zijn.

In deze commune zijn heel veel echte arme families die zichzelf niet kunnen redden en hulp nodig hebben. We komen bij een erg armoedig hutje waar oma, moeder en zes kinderen wonen. De moeder is aan het werk evenals de oudste zoon van 14. Hij is gestopt met school om bij te dragen in het levensonderhoud. De dorpsleider vertelt ons over de armoede in dit gebied. Er is zoveel nood. Hij vraagt voor dit gezin een huis aan, evenals voor nog vier andere gezinnen in soortgelijke situaties. Het is werkelijk niet te beschrijven hoe groot de armoede hier in deze redelijk nieuwe wijk is. Dit gebied was vroeger een meer en is drooggelegd. Veel armen uit het land, waaronder ook veel oud-soldaten, kunnen hier een stuk grond lenen om een huis op te bouwen. Als ze er vijf jaar blijven wonen, is de grond van hen.

We bezoeken ook nog een familie (oma, moeder en 3 kleinkinderen) die in een hutje aan de Mekong wonen. Het hutje is gemaakt van afvalhout en dergelijke, er is haast geen dak en de wanden gapen overal. Bovendien zal tijdens de komende regentijd de Mekong overstromen en de kans is groot dat dit hele hutje zal worden weggespoeld. Deze familie moet echt geholpen worden. De nood is hier erg hoog. Ook voor dit gezin wordt een huis aangevraagd op een andere plek zodat het veilig is voor het water van de rivier.

We bekijken ook nog de bouw van een school in een nieuwe woonwijk. Vijf jaar geleden is er een nieuwe school gebouwd met behulp van Spien, gefinancierd door het bedrijf ATOS in Utrecht. Omdat de school nu vol is en er veel nieuwe mensen komen wonen, wordt er een nieuwe school gebouwd

met een donatie van SSCR en Wilde Ganzen. De bestaande school ziet er prachtig uit. Er zijn speeltoestellen en er is een bibliotheekje. Het jubileumboek van Spien ligt op de plank! Hier heeft elke klas zelfs een eigen groentetuin te onderhouden. De gietertjes voor de kinderen hangen aan de boom. Jong geleerd, oud gedaan! hopen we...

Tot slot bezoeken we een aidspatient die sinds december 2017 ook tuberculose heeft. Ze gaat regelmatig naar het ziekenhuis voor controle en krijgt vier soorten medicijnen. Ze is misselijk en ziet er heel slecht uit. Het eten gaat heel moeilijk, ze is erg mager. Deze vrouw wordt gelukkig wel goed verzorgd door haar moeder en vader (van 86 jaar). Maar haar toekomst ziet er niet goed uit. We bemoedigen haar en wensen haar beterschap. Ze krijgt rijst van Spien.

Het was weer een heel bijzondere dag vandaag. We hebben veel moeiten en verdriet gezien. Er is hier echt heel veel armoede en ellende, vaak is de toekomst zo uitzichtloos....

Dan is het heel mooi om te zien dat een beetje hulp uit het verre, onbekende Nederland zomaar een glimlach kan toveren op een zorgelijk gezicht.

Frits en Beja
Bertus en Jenny